

En fallen och bedrövad kristens tröst och upprättelse

All synd är förskräcklig, då samvetet uppvaknar, men aldrig förskräckligare, än då en benådad och upplyst kristen fallit, då det måste heta i hans inre: Så har du syndat, du, som likväl visste bättre, som hade Andens ljus; du, som hade fått förlåtelse för alla dina synder, som var rengjord, benådad och upptagen till Guds barn; ve dig! du hade smakat Herrens ljuvlighet, var utvald av världen att stå i hans förbund, och har likväl syndat så!

I synnerhet om uti den begångna synden tyckes ligga egentlig otrohet och förnekelse, så att det heter: Jag var ju förut varnad, jag kände Andens varningar, men gjorde det ändå; nu skall jag måhända erfara vad som ligger i de förskräckliga orden: »Om vi självviljande synda, sedan vi hava fått sanningens kunskap, så står oss intet offer åter för synder, utan en förskräcklig förbudan av dom och nit av en eld, som skall förtära motståndarna. (Heb. 20: 26, 27).

I synnerhet när den fallne tycker, att sådana ord passa in på honom, huru skall han då tröstas och upprättas? Väl kan man giva en förklaring på sådana ord och bevisa, att dessa anförda och andra sådana handla endast och allenast om den synd emot den helige Ande, som aldrig kan förlåtas (Matt.12:31-35), och som även omtalas i samma epistels 6 kap. v. 4-6, samt av detta ställe visa, att den synden på en tid, då Jesus icke vandrar synlig ibland oss, endast kan begås av en helt omvänd kristen – ty ingen annan kan på den tid, i vilken vi leva, så tydligt se och åtskilja, så vetande (1 Tim. 1: 13) och uppsåtligt försmäda Andens verk som de, vilka omgåvo den synlige Guden Jesus*1 – endast av en omvänd kristen, nämligen när han avfaller, icke blott faller i synd, utan *avfaller* så djupt, att han *försmädar* och *bespottar* den kända sanningen, den helige Andes verk, och sålunda för sig på nytt korsfäster Guds Son. Detta ligger ock i det anförda ordet, där det heter: »som skall förtära *motståndarna*».

Man kan väl giva sådana förklaringar, och de äro visserligen sanna och rätta, men den fallna, oroliga själen hyser likväl vanligen i sitt stormande inre en ängslig ovisshet, ett främmandeskap för sin Frälsare, en nedslagen ande, som oupphörligen frågar: O, om jag visste, vad Herren själv säger om mig, han, mot vilken jag syndat, han, för vilken jag skall framträda på den yttersta dagen! O, om jag säkert visste, att min synd vore tagen ifrån mig och alldeles förlåten! Se, för en sådan själ, vad kunde vara bättre, än om hon finge se och åskåda ett tydligt exempel på någon syndare, som varit i en lika belägenhet som hon, och huru Herren Kristus handlat och talat med en sådant. Ty Kristus är densamme i gör och i dag och i evighet; så att om jag har samma nöd, samma synder, samma bön, som någon förut haft, så skall jag ju visserligen få samma svar.

Ett sådant exempel skall vi nu här framdraga, nämligen det, som evangelisterna berätta om Kristus och hans lärjungar den sista aftonen före hans död och på morgonen av hans uppståndelsedag, nämligen icke allt, som inträffade på dessa viktiga timmar, utan endast lärjungarnas fall och synder, samt huru Jesus förhöll sig emot dem – detta makalösa och underbara förlåtande, då han icke visar det minsta tecken till onåd, utan tvärt om låter det vara sin första och största omsorg att, så fort han var uppstånden, trösta dem och sända till dem med kvinnorna den vänliga, ljuvliga och härliga brodershälsningen: *Gå till mina bröder och säg dem: Jag far upp till min Fader och eder Fader, och till min Gud och eder Gud* (Joh. 20: 17). Detta är nu vår text.

Men för att kunna se höjden och djupet av den Kristi kärlek, som här uppenbarar sig, är det nödigt att förut beskåda djupet av lärjungarnas fall. Vad vi först böra besinna är, att ju större nåd någon har erfarit, desto ovärdigare och brottsligare är det, om kan syndar, såsom vi redan funnit. Om det hade varit okunniga hedningar, eller sådana, som *icke* hade erfarit något gott av Kristus, så hade deras förbrytelser varit måttliga, men låtom oss betänka, vad de hade erfarit. Först voro de genom Kristus benådade Guds barn, vilka han hade förlåtit alla deras synder och tagit till sina vänner och medarvingar av det himmelska riket.

För det andra voro de ock Kristi särskilt utvalda och närmaste lärjungar, vilka nu i tre märkvärdiga år hade vandrat med honom, ätit och druckit med honom, vakat och vilat med honom, hade sett hans härlighet såsom enfödde Sonens härlighet, skådat hans dråpliga underverk och hört himlavisheten från hans egen mun och hans tungas makalösa vältalighet m. m. Ja, vad hade de icke erfarit blott samma afton, då de så grundligen försyndade sig!

De hade först ätit det sista påskalammet med honom, varvid han visserligen ur sitt rörda och kärleksfulla hjärta talade med dem månet högtidligt ord, såsom vi kunna märka av de ord, vilka blivit antecknade: »Jag har högeligen åstundat äta detta påskalamm med eder, förrän jag lider. Ty jag säger eder, att jag icke mer skall äta därav, förrän det varder fullkomnat i Guds rike.»

För det andra fingo de vara de första i världen, som deltog i nya testamentets påskalammsätande, då de uti Herrens nattvard, som nu instiftades, åto Guds rätta Lamm, som verkligen borttagit världens synder.

Därpå följde för det tredje den förunderliga *fotatvagningen*, där den store Herren böjde sig ned till sina arma lärjungars fötter och tvädde dem med sina rena och heliga händer. Äntligen gingo de ut med Mästaren till Getsemanes örtagård, där Petrus, Jakob och Johannes fingo vara vittnen till den hårda blodsvettningsskampen.

Allt detta är nu likväl blott det yttre och synliga av vad de hade erfarit. Vem kan förtälja allt, som deras hjärtan därunder fingo emottaga av sin gudomlige Mästare. Men vi vilja nu se, huru de trots all denna nåd blott denna sista märkvärdiga afton bevisade sig emot honom. När de gingo ut från det rum, där de hade ätit påskalammet, anammat nattvarden och fotatvagningen med allt det märkvärdiga, som därvid tilldragit sig, så skulle vi väl föreställa oss, att deras sinnen vore så uppfyllda av heliga och högtidliga ämnen, att de icke skulle ihågkomma något annat. Men vad Herren med den underliga fotatvagningen särskilt hade lagt dem på hjärtat, var, såsom han själv förklarade, att de skulle ödmjuka sig för varandra, skulle akta var den andre högre än sig själv.

Då vi betänka alla dessa omständigheter, är det ju alldeles förskräckligt och förunderligt, vad vi läsa i Luk. 22: 24, att på denna väg och denna stund »vart ock en tvist mellan dem, vilken av dem skulle anses vara störst», varvid Kristus blott ger dem den mest milda och hulda bestraffning (v. 25-30). Men vidare: de kommo till Getsemane, och där, i den mörka, hemska natten, börjar deras Herre att förskräckas, bedrövas och ängslas, att kvida och bedja, bedrövad intill döden, och – »då förmådde de icke vaka en enda timme med honom», ehuru han bad dom därom (Matt. 26: 40, 41). Äntligen, när den utsända skaran började gripa deras välsignade Herre och lägga band på hans heliga kropp, »då toge de anstöt av honom», »då övergävo de honom och flydde», då fullbordades vad Jesus hade förutsagt: »I denna natt skolen I alla taga anstöt av mig.» Och Petrus, som hade försäkrat, att *han* skulle aldrig taga anstöt, om ock alla de andra gjorde det, han blev den, som föll djupast, då han nämligen tre särskilda gånger förnekade sin Herre, och det med uppenbart ljugande och svärjande.

O, det är förskräckligt och underligt, att så benådade män kunde så jämmerligen falla. Och likväl måste vi kalla det endast svaghet och utbrott av den vidlådande syndarten, icke uppsåtlig otrohet; ty huru redligt sinnade voro de icke mot sin Herre under allt detta! Därför sade ock Jesus till dem: »Anden är villig, men köttet är svagt.» Och om Petrus heter det: »Han gick ut och grät bitterligen.»

Men vidare, så snart de hade syndat emot Herren, blev han tagen ifrån dem, dödad och begravnen, så att de före hans död icke ens fingo visa honom ringaste tecken till ånger och bättring. O, huru skola icke här deras arma hjärtan hava velat sönderbrista av oändligt bitter smärta, ånger, förebråelse, sorg! Ty här är att märka något, som endast *de* kunna rätt förstå, som haft en huld fader eller moder eller vän, vilken genom döden bortgått, nämligen att aldrig bliva begångna fel emot en sådan så oändligen bittra, som när han icke mer står att träffas i tiden, när det icke mer är möjligt att betyga honom sin ånger och bedja om förlåtelse. Man skulle då önska att blott en timme, blott några ögonblick få hava den bortgångne tillbaka. Men nej! Sådant skulle även de arma lärjungarna erfara. Deras Herre var död och begravnen, och gravstenen förseglad; de finge icke ens besöka hans lik.

Att han skulle uppstå, det kunde de icke tro och besinna, ty han var ju död! Nu stängde de sig även inne av rädsla för judarna ock sörjde där tillsammans. **I** sådant tillstånd tillbragte de den långa fredagen och den för dem lika långa lördagen.

Men därpå följde en dag, vars ljus och salighet de aldrig hade förmodat. Jesus hade uppstått och var så nådig, så mild, så ljuvlig, att ehuru han hade de stora riksaffärerna på sitt hjärta, hela världens försoning med all världens Gud, var det dock nu hans första omsorg att sända de arma bedrövade lärjungarna en tröstande hälsning.

Dock – hans stora verk var fullbordat, Gud var försonad, »överträdelsen var förtagen, skulden försonad och den eviga rättfärdigheten framhavd» (Dan. 9: 24). »Han hade blivit utgiven för våra synders skull och uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull» (Rom. 4: 25). Detta var nu fullkomnat, och detta ville han nu skyndsamt kungöra, såsom de pläga, vilka äro glada att hava utfört ett svårt, men dyrbart värv.

Han kunde således icke tänka på deras synder, ty all synd var avplanad och en fullt gällande rättfärdighet åt alla förvärvat; var och en, som trodde, var ett Guds barn; Gud var allas deras försonade Fader, Kristus deras broder. Därför vem nu hans första ord genom kvinnorna till de fallna bedrövade lärjungarna: *Gå till mina bröder och säg dem: jag far upp till min Fader och eder Fader, och till min Gud och eder Gud?*

*1 Det står ock därför uttryckligt: Dem som en gång hava blivit upplysta – och blivit delaktiga av den helige Ande m. m. Heb. 6: 4, 5. – Betänk ock 1 Tim. 1: 13.

- C-O Rosenius 1842

© [www.pietisten](http://www.pietisten.com)

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

Texterna får dock inte användas i någon form av försäljning utan tillstånd från pietisten.com.